

La tesi analitza l'arquitectura de Lluís Gay Ramos, professional amb una extensa obra projectada i / o construïda que el 1996 rep, a títol pòstum, la distinció de " Mestre valencià d'Arquitectura", màxim reconeixement que atorga el Col·legi Oficial d'Arquitectes de la Comunitat Valenciana.

El marc cronològic de la tesi abasta des de 1940 fins a finals dels anys seixanta i s'estructura en tres etapes prou diferenciades, susceptibles de subdividir i que s'estenen al llarg de tres dècades.

- L'Autarquia en els anys 40 i Luis Gay.
- El viatge cap a la modernitat: La dècada dels anys 50
- La modernitat com a model d'expressió arquitectònica: La dècada dels anys 60

La investigació és possible gràcies al buidatge de l'arxiu personal de l'arquitecte, custodiat a la Biblioteca Valenciana. El llegat està format per més de 1700 expedients, recentment catalogats. També s'examina la documentació dipositada a l'Arxiu Històric Municipal de València i en els arxius municipals de Segorbe i Ontinyent . Aquesta tasca es completa amb la visita a les obres construïdes.

La revisió dels projectes no es limita a la documentació gràfica, sinó que també, s'estén a l'estudi de les memòries, plecs i pressupostos. La lectura de les memòries és fonamental, ja que en algunes d'elles l'arquitecte sintetitza les seves aspiracions i intencions projectuals, alhora que justifica les seves propostes. A més, les memòries, els plecs i pressupostos, constitueixen una font valuósíssima per conèixer, a més dels aspectes formals, els aspectes constructius. Tot això, permet aportar abundant material inèdit.

L'anàlisi de l'obra de Luis Gay, sempre sota el prisma de la modernitat, es focalitza en la seua arquitectura hotelera, residencial i en les seues obres més singulars. La reducció del treball a un únic tipus hauria donat una visió parcial i esbiaixada de la trajectòria professional d'aquest arquitecte. A més d'aquests tipus arquitectònics, en el cas de Luis Gay, és ineludible, una anàlisi del seu paper al servei de Regiones Devastadas. Si bé, una primera reflexió pot suggerir que les actuacions de Regiones Devastadas, responen a cànons on no cap la modernitat, cal valorar l'aportació d'aquesta etapa en l'esdevenir posterior de l'arquitecte.

L'edifici de l'Aulari per al Seminari de Segorb, projectat per Luis Gai a 1962, obre un camp d'interès en la seua arquitectura que al costat del edifici per al Ministeri d'Obres Públiques de Castelló o el Restaurant de Vivers, entre d'altres, remet directament a la cultura arquitectònica de Mies van der Rohe. La influència de Mies en Gay confereix a la seua obra una singularitat i rellevància que transcendeix més enllà de qualsevol possible valoració localista.

D'altra banda, l'arquitectura de Luis Gay, també s'enriqueix de l'obra d'altres arquitectes espanyols coetanis a ell. Entre aquests arquitectes, sobresurt la figura de Lluís Gutiérrez Soto, que en els anys cinquanta introdueix en l'arquitectura residencial valenciana un nou llenguatge a partir de la construcció de l'edifici Bacharach, la torre de València i l'edifici d'Enginyer Elcano. Edificis que es converteixen en model per a l'arquitectura residencial de Luis Gay.